

“Unnim va ser una petita Bankia”

La marca Unnim, l'entitat bancària que agrupava Caixa Manlleu, Caixa Sabadell i Caixa Terrassa, ha deixat d'existir oficialment amb la integració definitiva al BBVA. Vós vàreu participar en la fotografia que havia de ser històrica el 20 de juliol de 2010, quan les tres entitats es presentaven en societat com a Unnim. Com us heu sentit?

—Com si fos al meu enterrament i veiés com la família s'acomia de

Joan Contijoch (Manlleu, 1946) fou el darrer president de Caixa Manlleu, una entitat fundada l'any 1896 que es va integrar a Unnim. Avui, enterrat aquest projecte de fusió, se sent “enganyat”, i “responsable” del “desastre”, però no haver-se adonat que el Banc d'Espanya i Madrid els aixecaven la camisa.

Joan Contijoch assumeix la responsabilitat que li toca en el fracàs d'Unnim, perquè quan presidia Caixa Manlleu no va saber veure que Madrid els enredava.

mi... Estic decebut i em sento enganyat. És el final d'una etapa desastrosa, mal direccionada i mal assumida per tots. És la història d'un gran fracàs de les caixes d'estalvis catalanes que mai no s'hauria d'haver produït.

—**Aquest fracàs no és només atribuïble a la gestió interna. Hi ha hagut causes exògenes evidents que han torpedinat la marxa del projecte Unnim. Quin pes han tingut aquests condicionants externs en la desaparició d'Unnim?**

—Si vas al metge perquè et trobes malament, i t'aconsellen una sèrie de coses, les compleixes estrictament i finalment t'acabes morint, penses que potser el metge no va encertar la te-

ràpia. Doncs bé, amb Unnim se'ns va receptor que fèssim unes coses. Les vam fer totes, una per una. I va resultar que eren perfectament inútils, gratuïtes, estúpides i malgastadores. No només no servien per a res sinó que ens van conduir al desastre absolut. Ara bé, jo també hi tinc responsabilitats. Com a president de Caixa Manlleu hauria hagut de detectar que m'aixecaven la camisa. Però no me'n vaig adonar, i per tant, el primer culpable ensóc jo.

—**S'entén que el Banc d'Espanya és una maquinària més poderosa que un equip directiu d'una petita entitat financera. Segur que el dolent de la pel·lícula no és tan clar.**

—Tot es va fer molt malament, des de Madrid i des d'aquí. No sé què pretenia el Banc d'Espanya unint caixes petites amb caixes mitjanes, totes amb un càncer de pisos i terrenys. Ha estat una mica la història de Bankia. Unnim va ser una petita Bankia, i ens van portar a un carreró sense sortida. Si ens haguessin dit aleshores que no teníem vida, el BBVA ens podria haver comprat directament el 2010 i ens hauríem estalviat la comèdia, la pèrdua de temps discutint el sexe dels àngels i la gran despesa que ha comportat Unnim.

—**Hi va haver premeditació, en l'extermini final de les caixes?**

—Pitjor encara, hi va haver incompetència. Personalment, prefereixo tenir un enemic intel·ligent, encara que sigui una mala peça, que un incompetent mental, perquè et pot sortir amb qualsevol cosa il·lògica. A més a més, al Banc d'Espanya Caixa Manlleu no li importava el més mínim. Tot plegat una llàstima, perquè crec que érem de les caixes salvables. Érem petits i no havíem fet bestieses, i les poques que se'ns podien atribuir havien estat induïdes pel mateix Banc d'Espanya. Senzillament, se'ls va escapar el tema de les mans.

—**En tot cas, aprecieu una certa voluntat política d'apartar les caixes del sistema financer per deixar via lliure als bancs?**

—Els que anaven en contra de les caixes teòricament eren gent d'esquerres, els senyors del PSOE i l'aleshores governador del Banc d'Espanya, Miguel Ángel Fernández Ordóñez, nomenat pel PSOE. Sobre el paper, se suposa que la gent d'esquerres està interessada a mantenir un sistema financer de caixes

arrelades al territori que no busquen exclusivament el benefici econòmic... Però no ha estat així, i aleshores tendixo a pensar que és abans un problema d'incompetència més que de mala fe.

—**Així, vós penseu que Caixa Manlleu hauria pogut sobreviure en solitari?**

—Penso que sí. No calien gaires històries per poder tirar endavant, senzillament viure dels estalvis de la gent, com havíem fet sempre. Però abans del 2007, el Banc d'Espanya ja ens demanava insistentment que entréssim de ple en el món immobiliari i que ens associéssim amb promotores immobiliàries. És a dir, allò que no gosàvem fer i ens feia una certa por, des del Banc d'Espanya ens advertien que perdríem el tren si no els fèiem cas. Però sigui com sigui, els primers responsables som els dirigents de Caixa Manlleu, que no vàrem estar al cas que les coses no eren com ens explicaven. En segon lloc, el Banc d'Espanya, que és el supervisor, ens va aconsellar malament, i finalment, també són culpables els clients que compraven pisos sense poder-los pagar.

—**Però Caixa Manlleu potser no hauria pogut plantar cara i negar-se a la fusió.**

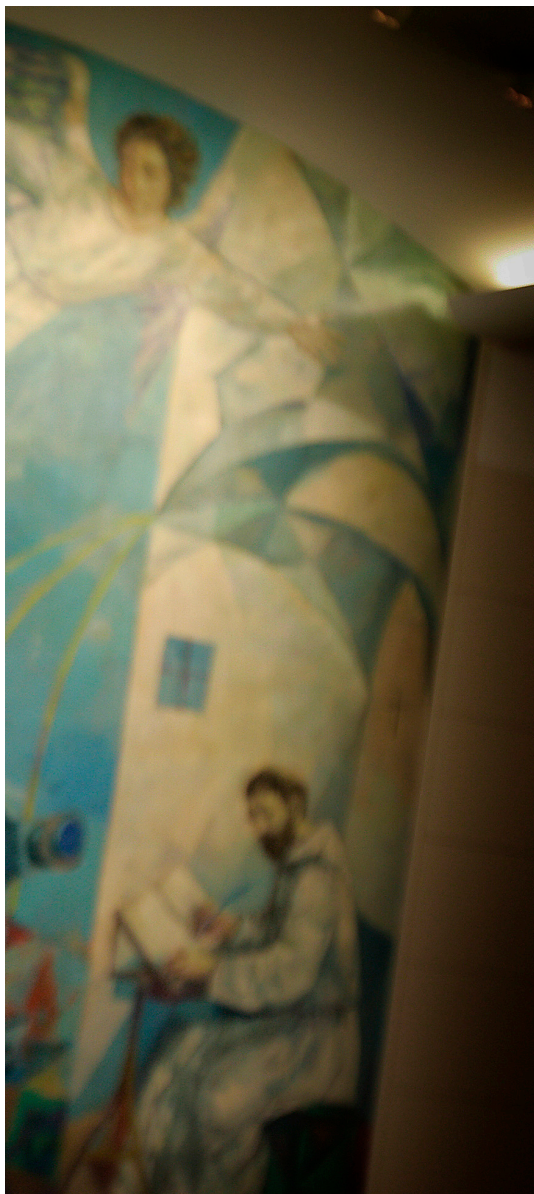
Aquest és el dubte que tinc. En tot cas, teníem un precedent, que no va acabar bé: Caixa Girona es va plantejar seguir sola i va desvincular-se del projecte que havia de donar lloc a Unnim. En 48 hores va ser intervinguda i entregada a La Caixa... Però, i si en comptes de Caixa Girona tota sola, també haguessin plantat cara Manlleu, Terrassa, Sabadell, Manresa, etc.? Potser les coses haurien estat una mica diferents, tot i que la crisi era imparabile.

—**Si es pogués retrocedir en el temps...**

—No sé si ens hauríem salvat, però si més no ens hauríem estalviat tot aquest temps muntant històries, i uns diners que hem perdut tots els ciutadans. La marca, la campanya, les hores dedicades a Unnim...

—**A parer vostre, la Generalitat va fer tot allò que era a les seves mans per intentar preservar el sistema de caixes d'estalvi?**

—Tinc la impressió que la Generalitat també estava enganyada. La Generalitat va beneir Unnim, però també el Banc

JORDI PLAY/ARXIU

UnnimCaixa va néixer el 20 de juliol de 2010, i en menys de dos anys ja va quedar a les mans del BBVA, un banc que a parer de Contijoch ha sabut entrar bé als territoris d'origen de les antigues caixes.

d'Espanya, i tothom. Érem els alumnes avantatjats, el model a seguir per la resta de caixes a tot l'Estat espanyol. Potser per això hem tingut sort. Hem estat bons nois, i al final ens ha comprat un bon banc, el BBVA, un banc que té l'habilitat i la intel·ligència de saber entrar en els territoris que no són seus amb bon peu, sense trencar res, i que a més a més té una sensibilitat social corporativa de la qual les fundacions que s'han creat de les antigues caixes d'Unnim ens en podem servir per seguir fent algunes activitats. Aquesta és la part més positiva de totes, anar a parar a bones mans.

—La Generalitat va ser enganyada, en el procés de les caixes?

—Un ministre català no es pot deixar enganyar per un ministre espanyol. Ara

bé, qui tenia la informació real del que passava? El Banc d'Espanya i el govern espanyol, aleshores quina informació tenia la Generalitat? La que Madrid li volia subministrar. Si hagués tingut la informació real, hauria reaccionat d'una altra manera. Segur. En canvi, el senyor Fernández Ordóñez ja havia demostrat que no es creia les caixes, i el senyor Zapatero no sé quina opinió en tenia, però li va semblar bé que desapareguessin les caixes. En tot cas, jo creuria més en incompetència que en mala fe per part del govern espanyol i del BE.

—A través de les fundacions especials de les antigues caixes d'estalvi, es podrà mantenir viu l'esperit de les caixes d'arrelament al territori amb l'obra social?

—Sí, serem fundacions amb un patri-

moni d'una certa importància, i amb la col·laboració del BBVA, de la qual cosa estem encantats, perquè realment ha fet les coses ben fetes. Segur que sabien que no podien doblar els clients que tenien a Catalunya essent un gran banc, i han volgut recollir una part de l'esperit de les caixes que es va pretendre salvar amb Unnim i no va ser possible.

—La societat, en general, posa al mateix sac tots els dirigents d'entitats financeres. En el vostre cas, és evident que les retribucions a Caixa Manlleu eren molt modestes. Us sentiu un ex-banquer?

—No. Un pot anar pel carrer amb la cara ben alta si no ha robat. I aquest és el meu cas. El Banc d'Espanya estava al corrent de tots els sous que es pagaven a les caixes, per tant, si volia intervenir ho hauria pogut fer molt abans del que ho va fer limitant les retribucions. Personalment, trobo més greu que el BE no intervingués en problemes estructurals greus de gestió d'algunes caixes, o fins i tot si algú havia posat la mà al calaix, que no pas que un directiu cobrés molts diners, si aquest sou era en funció dels actius que movia l'entitat i dels resultats obtinguts. En el cas de Caixa Manlleu, ningú no cobrava barbaritats.

—El director general de Caixa d'Enginyers, Joan Cavallé, va dir en una entrevista recent a La Xarxa que creia que en un futur no massa llunyà, les caixes o cooperatives de crèdit tornarien a tenir un rol important, perquè els grans bancs no encaixarien en el sistema. Vós penseu que des del món local poden tornar a sorgir entitats financeres amb l'esperit de caixes?

—Al meu entendre, no hi ha cap possibilitat. S'ha trencat una inèrcia que va viure dictadures, guerres civils, misèries, crisis... I aquesta inèrcia s'ha trencat definitivament, no es pot pas reconstruir.

Sí que veig possibilitat que, si queden mitja dotzena d'entitats bancàries, les que no ho facin bé també desapareguin, i que no tenim per què ser víctimes dels bancs. Els bancs busquen clients, que som els ciutadans, i si maltracten els clients no se'n sortiran. Només sobreviuran els més hàbils i els que respectin els clients.

Gemma Aguilera